

HOLLY BOURNE

VŠETKY
MOJE
SLZY

Ked' láska bolí, je to ten pravý?

VŠETKY
MOJE
SLZY

HOLLY BOURNE

VŠETKY
MOJE
SLZY

Keď láska bolí, je to ten pravý?

slovaart

Copyright © 2019 by Holly Bourne
Translation © Jana Vlašičová 2020
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2021

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu
Holly Bourne: *THE PLACES I'VE CRIED IN THE PUBLIC*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Usborne Publishing Ltd. v Londýne
v roku 2019, preložila Jana Vlašičová.
Zodpovedná redaktorka Anna Šikulová
Editorka Katarína Škorupová
Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2021.
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným
odporúčaním pre konečných predajcov.

ISBN 978-80-556-4488-2
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.sk

Vyzeralo to ako láska.
Srdce mi šepkalo, že je to láska.
No toto nie je príbeh o láske.

Všimli ste si to plačúce dievča?

Nevšimnete si ju len tak. Možno má sklonenú hlavu a predstiera, že si kontroluje mobil, a vlasmi si zakrýva uplakanú tvár. Možno sa opiera o okno v autobuse, tvárou otočená tak, aby jej nebolo vidieť slzy. No všeličo ju môže prezradiť – zadržované vzlyky, nepravidelné dýchanie, chvenie, alebo si utiera slzy, aby jej nestekali po lícach.

Dievčatá plačú na lavičke v parkoch. Dievčatá plačú v čakárni na železničnej stanici. Plačú na tanečnom parkete v nejakom klube. Sedia na obrubníku, objímajú si kolenná a o druhej ráno im slzy tečú na chodník. Dievčatá plačú v školských záchodoch. Plačú na moste. Plačú aj na schodoch pred domom, kde sa práve koná párty.

Toto je rozprávanie o jednom takom dievčati.

Čo ju rozplakalo?

Alebo, skúsme to inak:

Kto ju rozplakal?

Lavička pri železničnom moste

Je pol druhej ráno a ja som na mieste, kde sa to všetko začalo.

Áno, jasné, že bola zima. Ved' to bolo v polovici februára o pol druhej v noci a nebola som práve vhodne oblečená. Prehodila som si cez pyžamu kabát a vybehla som von v papučiach. Sadla som si na lavičku, triasla som sa v kabáte z umelej kožušiny a vôbec som si nebola istá, prečo to robím.

Chápete – ležala som v posteli ako zvyčajne, zasa som nespala, snažila som sa prísť na to, čo sa to stalo, dopekla, chúlila som sa do kľbka a zrazu, práve dnes večer, respektíve pred pol hodinou, aby som bola presná, sa mi to celé vyjasnilo.

Musela som sa sem vrátiť.

Z úst mi v obláčikoch vychádzala para a odnášalo ju k spiacim koľajniciam. Všade ticho, celý svet akoby spal. Teda okrem mňa a môjho zlomeného srdca.

Vyronila som kvôli tebe už toľko slz, a aj tak sa mi nedarí dostať ťa z hlavy. A tak sedím na mraze, drkocú mi zuby a snažím sa pospájať jednotlivé body.

Táto lavička asi vyzerá všedne. Chýba jedna latka, zosi-vela, lebo roky bola vystavená vplyvu počasia a popísaná je vulgárnymi čmáraninami. Táto bežná lavička je však dôležitá, pretože presne tu som prvý raz plakala.

Nie, neplakala som celkom prvý raz, ale prvý raz kvôli tebe. Pre to, čo sa medzi nami stalo. Hoci to, čo medzi nami bolo, nebolo ktoviečo...

Keby som dokázala tie zmätočné čiary rozplieť, možno by som to celé pochopila.

Ale tu sa to začalo. Sedím presne na tom istom mieste. Pritiahnem si kabát tesnejšie, zatvorím oči a spomínam.

„Neboj sa,“ povedala mama, dívala sa, ako miešam kukuričné vločky. „Všetci tam budú noví.“

A mamkovským úsmevom ma prosila, aby som ju z toho neobviňovala.

„Ale každý tam bude poznať aspoň niekoho, len ja celkom nikoho.“

„Ale po dnešku už aj ty budeš.“

Raňajky som nedojedla, musela som z misky povyberať vločky, až potom som mohla vyliať mlieko do drezu.

„Dúfam,“ povedala som a vrátila sa do svojej izby, v ktorej som sa ani zďaleka necítila doma. Ešte som sa nestihla ani vybalíť, čo celú situáciu nezlepšovalo. Škatule plné môjho predchádzajúceho života ležali naskladané na kope a čakali, kým pripustím, že toto je môj nový domov, a začnem ich otvárať. Vybrala som si len oblečenie, gramofón a to najdôležitejšie – gitaru.

Zatiaľ som nemala čas hrať, ale aj tak som ju vytiahla, prehodila som si popruh okolo krku a sadla som si na kraj postele. Zahrála som jednoduchý akord a hneď som sa upokojila. Potichu som si hmkala.

„Pod' už, Amelie, lebo prídeme neskoro,“ zavolala mama z chodby. Ešte som si nezvykla, že nemáme izby na poschodí.

„Už idem.“ Neochotne som odložila gitaru.

Zložila som sa na sedadle rozhorúčeného auta a cítila sa, akoby ma objal niekto, o koho nestojím. Na koženom sedadle stopy po spotených stehnách. Leto akoby sa nemienilo skončiť, zjavne mu nezaplo, že už je september. Zastali sme na mestskom parkovisku, pustila som rádio.

Mama ho vypla. „Naozaj sa chceš domov vrátiť pešo? Keby si blúdila, zavolaj mi.“

„Mami, na svete existujú také veci, čo sa volajú mobily. Dá sa cez ne vyhľadať mapa.“

„Aj tak mi môžeš zavolať.“

Šli sme autom po cestách, ktoré som nepoznala, zabočili na rohoch, ktoré mi nič nehovorili, míňali sme študentov, ktorých som nepoznala ani z videnia, hoci šli do tej istej školy ako ja, a ani tú som nepoznala. Dnu vchádzali po skupinkách, ja som sa zatiaľ krčila na sedadle. Trochu sme sa zasekli, každý sa snažil nájsť miesto na parkovanie. Splodiny z výfukov k nám prenikali cez klimatizáciu, nedalo sa tam dýchať.

„Asi ťa vyhodím tu, nevedí?“ spýtala sa mama.

Prikývla som, hoci to nebola pravda. Nebola to jej vina. Nebola to ani otcova vina. A to, že som nemala koho obviňiť z odtrhnutia od svojho starého života, všetko iba zhoršovalo.

„Počkaj,“ napchala sa autom na kúsok voľného miesta, kde mohla zastať. Otvorila som dvere a pripravovala som sa na veľký neznámy svet, keď sa mama natiahla a objala ma. „Naozaj to zvládneš?“ spýtala sa tretí raz snobským tónom. Na mieste, kam sme sa presťahovali, zrazu snobsky neznel. „Prepáč, Amelie, viem, ty si to takto nechcela.“

Usmiala som sa a prikývla som. „Zvládnem to.“

Nechala ma stáť na chodníku v oblaku výparov, sledovala som, ako mi máva a vzdáľuje sa v rade hučiacich, smradiacich áut. Nebola som si úplne istá, kam mám ísť, a tak som sledovala skupiny deciek v mojom veku, kráčajúce rovnakým smerom. Začalo ma všetko svrbieť od úzkosti. Výborne, presne toto som prvý deň v úplne novej škole v úplne novom meste potrebovala – zapíšem sa tu ako vyplašená baba s červenými flákmi.

Zlادila som krok s dvoma dievčatami, a hoci bolo teplo, pozapínala som si džínsovú bundu až ku krku, len aby som zakryla červený hrudník.

Keď som si predstavila, aké potenciálne hrozby ma v ten deň čakajú, pokožka ma svrbela ešte viac.

- Budem nervózne postávať a očami prosiť okoloidúcich, aby sa mi prihovorili.
- Nebudem vedieť, kam mám ísť ani čo mám robiť, budem celá nesvoja, lebo zlyhávam v základnom ľudskom fungovaní.
- Plachosťou k sebe zrejme prilákam nejakých čudákov, ktorí sa mi vôbec nebudú pozdávať, vždy sa mi prihovoria presne takí ľudia, a potom sa zvyšok života budem s nimi z povinnosti priateliť.
- Bude mi na zbláznenie z pomyslenia, kde si počas obeda sadnem, a aj tak nakoniec skončím v kúte jedálne

a budem zízať, akí sú všetci naokolo priateľskí a extrovertní – skrátka, presne takí, aká by som chcela byť aj ja.

- Budem sa musieť predstaviť, budem koktať, hlas mi bude preskakovať, očerveniem ešte viac a všetci ma budú mať za čudáčku.

Dievčatá predou mnou sa nadšene bavili, útržky ich rozhovoru sa niesli až ku mne.

„Videla si Lauru v posledný deň v škole? Gotička na totálku. Myslíš, že jej nový frajer tuší, že uznáva Taylor Swift? Nemali by sme mu to povedať?“ Chichotali sa a mne zovrelo žalúdok. Zabudla som, aké zlé vedia byť dievčatá. Doma v Sheffielde som si žila vo svojej bubline milých ľudí, ktorých som mala rada a dôverovala im. Trvalo mi šesťnásť rokov, kým som si našla kamošov, ktorí mi rozumeli a aj ja som ich chápala. Nemohla som uveriť, že stojím opäť na začiatku. Dievčatá zabočili doľava a ja som šla za nimi. Zrazu som sa ocitla pred svojou novou školou, čerstvo vymaľovanou pred začiatkom školského roka. Prúdy študentov vchádzali dovnútra rôznymi vchodmi, zdalo sa, že každý tu niekoho pozná.

Vítali sa objatím, pýtali sa jeden druhého, aké mali leto. Všetci sa smiali, nahlas, vzrušene sa rozprávali – a trochu sa aj predvádzali, ako sa patrí na prvý deň v škole. Veď je to malé mesto. Cez leto mohli akurát tak dúfať, že sa im podarí aspoň mierne zmeniť niečiu mienku. Bola som tu úplne nová. V dave, do ktorého som vkročila v teplých kovbojských nízkych čižmičkách, mi ani jedna z tvárí nebola povedomá. Vlastne by to mohlo byť oslobodzujúce – šanca na nový začiatok – akurát, že ja som o nový začiatok nestála. Chcela som sa vrátiť do Sheffieldu za Jessou a Alfiem.

Alfie...

Takmer som sa tam rozplakala za bieleho dňa, skôr ako sa môj prvý deň v škole vôbec začal. Do očí sa mi tlačili slzy, srdce mi zaplnil smútok. A keďže Alfie ma poznal, a nielenže ma poznal, ale mal ma veľmi rád, vycítil to.

Presne v tej chvíli mi zavibroval mobil.

Alfie: Myslím na teba. Bud' sama sebou – zabudni na plachosť a červené škrvny. URČITE si nájdeš nových kamošov. Nezabudni, že je to len na dva roky x

Postavila som sa nabok, na tvári sa mi rozhostil úsmev, hoci patrilo skôr medzi tie trpkosladké.

**Amelie: TY VIEŠ, ŽE SOM CELÁ FLAKATÁ?
ODKIAL? X**

Vzduch preťalo ostré zvonenie, skontrolovala som si hodinky na mobile – o päť deväť! Mala som päť minút na to, aby som našla miestnosť D24 a stretla sa s novými spolužiakmi. Pohrabala som sa v taške – hľadala som mapu školy. Papie-re sa mi v ruke triasli, podarilo sa mi lokalizovať jedáleň pred sebou a miestnosť D24 sa zjavne nachádzala v bloku napravo od nej. Tade, pomyslela som si, nebolo to až také zlé. Celkom som sa zorientovala.

Znova mi zavibroval mobil.

Alfie: Tie fláky mi chýbajú. Dnes budeš určite úžasná x

Pristihla som sa, že som zatvorila oči. Stála som tam, cítila som na viečkach teplé slnko, okolo mňa prechádzali posled-

ní oneskorenci a ja som si vybavila každý detail Alfieho tváre. Materské znamienko pri ľavom oku, každý neposlušný chumáč vlasov. Inštinktívne som mu odpísala.

Amelie: Lúbim ťa

Civela som na displej a sledovala blikajúci kurzor za písmenom a. Zaplavila ma ďalšia vlna emócií a rýchlo som vymazala, čo som napísala. Sledovala som, ako pravda po písmenkách mizne. Znova zazvonilo. Dopekla, prvý deň svojho nového života, nech sa odohrával kdekoľvek, som meškala.

Amelie: Chýbaš mi

Tú správu som poslala.

Neklamala som, ale ani som nenapísala celú pravdu.

Neveriacky krútim hlavou. Sedím na studenej lavičke, takmer o tretej ráno. Výdychy sú skôr vzdychmi. Je mi taká zima, že si neviem predstaviť, či sa vôbec ešte niekedy zahrejem. Ten horúci deň, na ktorý som spomínala, hoci sa neodohral až tak dávno, sa nemohol od tejto chladnej hodiny duchov ani viac líšiť.

ČO by sa bolo STALO, keby som tú prvú správu nevymazala a poslala ju?

Prvé z veľkých otázok ČO BY BOLO KEBY, ku ktorým sa neustále vraciam. Čo by sa stalo, keby som Alfiemu povedala, že ho ľúbim? Čo keby som tú správu nevymaza-

la? Čo keby som sa spoľahla na intuíciu, ktorá vyťukala *Lúbim Ťa* napriek tej hlúpej dohode? Keby som tú prvú správu poslala, zastavila by som tým všetko, čo sa potom udialo?

Už nikdy sa to nedozviem.

Nenapísala som Alfiemu, že ho ľúbim, napísala som mu len, že mi chýba. Správu som poslala a sledovala, ako sa vedľa správy vysvietili obe kvačky – Alfie si správu prečítal. Mobil som vložila do tašky a rozbehla som sa do toho krídla budovy, kde sa vyučovali múzické umenia.

Ak ste plachí, verte mi, neexistuje nič horšie než prísť do triedy neskoro. Celá spotená som otvorila dvere na miestnosti D24 a všetci sa otočili – ako také surikaty. Pritiahla som si džínsovú bundu tesnejšie, pretože som cítila, ako sa mi vyhadzujú červené flaky.

„Prepáčte,“ zakoktala som smerom k svojmu novému profesorovi.

„Nič sa nedeje, ešte nie si posledná. V prvý deň veľa žiakov zabľúdi.“ Kývol na prázdnu stoličku v kruhu. Zložila som sa na ňu a vyhýbala sa očnému kontaktu s ľuďmi oproti. „Ako som už povedal,“ pokračoval, „volám sa Alistair a nasledujúce dva roky budem váš triedny.“ Pôsobil mlado, mal ryšavé vlasy a ružové tričko. „Máte veľké šťastie, som totiž fakt úžasný, dopekla.“

Všetci sa sebedome zasmiali a ja som zdvihla zrak, aby som si ich trochu obzrela. VEDELA som, že strávili celú večnosť, kým si vybrali dnešné oblečenie tak, aby ich dokonale vystihovalo, a bolo mi jasné, že sa snažili až príliš. Chalan oproti

mne mal na tričku politický slogan, v rukách držal kožený zápisník, aby sme všetci hneď pochopili, že mu záleží na prírodnom prostredí a zapisuje si veci do tohto špeci zápisníka. Dievča vedľa neho malo čerstvo nafarbené ružové vlasy, na krku sa jej miesto náhrdelníka hojdali veľké slúchadlá, na nohách mala žlté pančuchy a džínsové šaty. Hm, ja tak môžem niekoho posudzovať. Skoro som zomrela, kým som si vybrala, ktoré zo svojich staromamovských šiat si vezmem, a nedokázala som sa vyrovnáť so skutočnosťou, že je príliš horúco, aby som si navrch prehodila kardigán. „Ty by si šla v nadrozmernom kardigáne aj do vojny,“ povedal mi raz Alfie, keď mi ho pridržal a díval sa mi pri tom na plecía, akoby to boli tie najkrajšie plecía na celom poondiatom svete. Môj štýl by sa dal opísať vetou: Keby práve teraz zomrela nejaká babička, chcem po nej šaty. Džínasy nemám ani jedny.

Rozleteli sa dvere a na prahu stálo červenovlasé dievča s dokonalou ofinou.

„Je toto miestnosť D24?“ spýtalo sa a zdalo sa, že ju ani trochu neobťažuje, že sa k nej otočili všetky hlavy.

„Skutočne je to D dvadsaťštvorka. Posad' sa, posad' sa,“ povedal Alistair.

Pomaly sa pohla ku stoličke, a skôr ako sa vedľa mňa posadila, usmiala sa na mňa.

„Ahoj,“ zašepkala mi do ucha, akoby sa nechumelilo. „Ja som Hannah.“ Cítila som, ako sa mi slová zasekli v hrdle, ale podarilo sa mi aspoň odzdraviť.

Alistair nás prinútil, aby sme ešte päť minút počkali na oneskorencov, ale neprišiel už nikto. Potom nás privítal v škole a vysvetlil nám, ako veľmi sa táto škola líši od ostatných. Nenosí sa tu rovnošata – môžeme nosiť vlastné oblečenie. Na tejto škole

sa netresce dočasným vylúčením. Nemusíme sa na hodinách vôbec objaviť, no keby sme mali nižšiu ako osemdesiatpercentnú dochádzku, vyhodia nás. Dnes nás čakali samé úvodné hodiny, normálne vyučovanie sa malo začať až na ďalší deň.

„Všetci ste rozdelení do rôznych krúžkov podľa zamerania štúdia a vy, čo tu sedíte, študujete múzické umenia,“ vysvetľoval ďalej. „A ja som váš triedny.“ Potom z ničoho nič vyskočil na stôl, začal tancovať kankán a trepotiť rukami, my sme sa smiali a neveriaco na seba pozerali. „A preto od vás očakávam, že sa všetci prihlásite na talentovú šou, ktorá sa uskutoční už v tomto semestri,“ spieval staromódnym spôsobom. Alistair sa zatočil, zoskočil zo stola a pristál na sivom koberci. „Tak, a teraz sa zoznámime.“

Nasledujúca hodina pripomínala peklo. Vlastne, viete čo? Peklo by bolo porovnaní s ňou slabý odvar. Alistair nás prinútil, aby sme sa postavili a zaspievali o sebe tri informácie. Krútila som sa na stoličke, červeň sa mi šírila po celom tele, všetko ma svrbelo, hoci ostatní boli v úplnej pohode. Študenti múzických umení zvyčajne nebývajú introverti – vlastne som jediná speváčka so sociálnou fóbiou, ktorú poznám.

„Volám sa Darla,“ povedalo dievča s ružovými vlasmi. „Rada skladám pesničky, fotím západy slnka a prežívam každý deň, akoby bol môj posledný.“

„Ahoj, Darla,“ museli sme odspievať na pozdrav.

Chalan s notesom v koženom obale, ak mám povedať pravdu, nevyzeral šťastne. „Volám sa George,“ zanôtil chrapľavo. „Mám rád knihy, futbal a politiku a asi som v zlom krúžku, lebo neštudujem múzické umenia.“

Alistair vybuchol do smiechu. „Ach, nie, George,“ zaspieval dramaticky, akoby sme sa práve ocitli v muzikáli. „Zrejme si v nesprávnej miestnosti. Počkaj, skontrolujem zoznam!“ Znova urobil otočku a pozrel do zoznamu študentov. „Nie, tvoje meno tu nemám,“ zaspieval znova. „Je mi to ľúto, no seeeeeem nepatríiiiiš.“

„No doriti,“ odvetil George.

Alistair priskočil k nemu a nazrel do Georgových papierov.

„Tak B dvadsaťštyri, nie D dvadsaťštyri,“ zaspieval.

„Doriti, doriti.“

„Prosím, nenadávejte v mojej triede...“

George si pozbieral veci, kožený notes stále držal v ruke.

„Vyprevadme ho spevom,“ navrhol Alistair a hneď začal: „So Long, Farewell.“ Všetci sa pridali, akoby nešlo o nič výnimočné. Teda okrem Hannah, tá prevrátila oči a naznačila, že má chuť odstrelit si hlavu.

Keď prišiel rad na ňu, postavila sa a povedala: „Ja študujem herectvo, nie hudbu. Preto spievať nebudem.“

„Ako si praješ.“

„Volám sa Hannah.“ Hlas mala taký zvučný, že vás prinútil počúvať, hoci bol tichý, no zároveň aj sebavedomý. „Mám rada divadlo, koňom dávam zubadlo, ale muzikály neznášam – a toto... toto...“ stíchla, aby zdôraznila svoje slová. „Takto nejako si predstavujem peklo na zemi.“

Ostatní prestali aj dýchať, ale Alistaira akoby sa jej kritika vôbec nedotkla. „Neverím, že niekto v mojom krúžku neznáša muzikály,“ zašomral. „Zrejme sa niekde stala chyba.“

Hannah pokrčila plecami, posadila sa. Prišiel rad na mňa. Všetci sa ku mne otočili, stiahlo mi hrdlo, plúca akoby sa prepadli.